

Mostani számunk itt kezdődő tematikus része a politika és történelem kérdéseit érinti. Két tanulmány a gyakorlatban szemlélteti, hogy politika és történelem – ahogy az folyóiratunk ön-meghatározásában is szerepel – ezer szállal kötődik egymáshoz. Ezzel együtt sem Cieger András, sem Missetics Bálint tanulmánya nem klasszikus politikatörténeti megközelítést képvisel. Az előbbi a politikusi munka dualizmuskori fejlődését vizsgálja: a parlamenti és közéleti viták elemzéséből a politika szakmává válása, professzionalizációja, egyfajta társadalomtörténet bontakozik ki. Missetics Bálint dolgozata a történettudomány és politikaelmélet egyik klasszikus érintkezési pontjára invitál: a politikai eszmetörténetet mindkét tudományág joggal vallhatja sajátjának.

Csizmadia Ervin esszéje e két tudományterület együttműködésének problémáit veti fel. Írását a szaktudós önvizsgálata hatja át, elsősorban a politológusokhoz szól, saját szakmája számvetését készíti el. Bár nem minden állításával értünk egyet, hiszen a történetírás elmúlt évszázadának fejleményeit jóval árnyaltabban látjuk, szerintünk még a klasszikus „politikatörténet” művelői is kiszabadultak már a szerző által említett „Thükididész tornyából”, és a történettudomány számos irányzata megkérdőjelezte a „tények tudománya” felfogást is –, úgy ítéljük meg, hogy érdemi kérdéseket vet fel. Írását így annak reményében közöljük, hogy történészek és politológusok párbeszéde folyóiratunkban is folytatódhat.

A szerk.